

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 224.667 van 17 september 2013
in de zaak A. 205.135/VII-38.546.**

In zake : de BVBA DE COCKER GEERT
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Stijn Vandamme en Arne Magnus
kantoor houdend te 9000 Gent
Kasteellaan 141
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

het VLAAMSE GEWEST, vertegenwoordigd door
de Vlaamse regering
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Dirk Abbeloos
kantoor houdend te 9200 Dendermonde
Noordlaan 82-84
bij wie woonplaats wordt gekozen

Tussenkomen partij :
de GEMEENTE MERELBEKE
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Wim Rasschaert
kantoor houdend te 9420 Erpe-Mere
Ten Bos 30
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 4 juni 2012, strekt tot de nietigverklaring van het besluit van de Vlaamse minister van Leefmilieu, Natuur en Cultuur van 4 april 2012 houdende uitspraak over het beroep ingesteld tegen de beslissing van de deputatie van de provincie Oost-Vlaanderen van 13 oktober 2011, waarbij aan de BVBA De Cocker Geert de wijziging van de stapelhoogte

voor de exploitatie van een schrootrecuperatiebedrijf, gelegen aan de Ambachtsweg 23 te Merelbeke, wordt toegestaan.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

De tussenkomende partij heeft een verzoekschrift tot tussenkomst ingediend. De tussenkomst is toegestaan bij beschikking van 27 juli 2012. De tussenkomende partij heeft een memorie ingediend.

Eerste auditeur Peter Provoost heeft een verslag opgesteld.

De verzoekende partij heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend. De tussenkomende partij heeft een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 13 juni 2013.

Kamervoorzitter Luc Hellin heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Kyoto Van Herreweghe, die loco advocaat Stijn Vandamme verschijnt voor de verzoekende partij, advocaat Patrick Vandendael, die loco advocaat Dirk Abbeloos verschijnt voor de verwerende partij, en advocaat Clive Rommelaere, die loco advocaat Wim Rasschaert verschijnt voor de tussenkomende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Peter Provoost heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. De verzoekende partij exploiteert een schrootrecuperatiebedrijf aan de Ambachtsweg 23 te Merelbeke.

Ze beschikt daartoe over een milieuvergunning van 23 oktober 1997.

3.2. Op 5 februari 2009 verleent de deputatie van de provincie Oost-Vlaanderen een milieuvergunning voor het veranderen door wijziging en uitbreiding van de exploitatie, doch weigert zij de gevraagde afwijking van artikel 5.2.2.7.2, § 3, van het besluit van de Vlaamse regering van 1 juni 1995 houdende algemene en sectorale bepalingen inzake milieuhygiëne (hierna : Vlarem II), inzake de stapelhoogte van het schroot.

3.3. Op 29 april 2011 dient de verzoekende partij opnieuw een verzoek in tot afwijking van de toegestane stapelhoogte.

3.4. Na een ongunstig advies van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Merelbeke, staat de deputatie van de provincie Oost-Vlaanderen op 13 oktober 2011 de gevraagde wijziging van de exploitatievoorwaarden toe : er mag voortaan vijf meter hoog worden gestapeld, in plaats van drie meter hoog.

3.5. Het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Merelbeke stelt tegen die beslissing administratief beroep in.

3.6. In het kader van die beroepsprocedure worden volgende adviezen verleend :

- de Openbare Vlaamse Afvalstoffenmaatschappij adviseert gunstig, op voorwaarde dat de wijziging pas geldt wanneer het groenscherp achteraan het bedrijf een hoogte van vijf meter heeft bereikt en het minstens twee meter breed is;
- de afdeling Stedenbouwkundig Beleid en Onroerend Erfgoedbeleid adviseert gunstig;
- de afdeling Milieuvergunningen adviseert ongunstig.

3.7. Op 4 april 2012 verklaart de bevoegde Vlaamse minister het beroep gegrond, heft zij de beslissing van de deputatie van 13 oktober 2011 op en weigert zij de gevraagde wijziging van de toegestane stapelhoogte.

Dit is het thans bestreden besluit, dat gemotiveerd is als volgt :

"(...)

Overwegende dat in een straal van 150 m rondom de perceelsgrens van de inrichting circa zes woningen zijn gelegen; dat de dichtste woning op circa 75 m van de perceelsgrens van de inrichting ligt;

Overwegende dat tijdens het openbaar onderzoek 2 bezwaren werden ingediend die betrekking hebben op: de stapelhoogte van het schroot die reeds voor het toestaan van de afwijking door de deputatie tot meer dan 5 meter kon oplopen; de visuele hinder die onvoldoende wordt verholpen door de serres op het aanpalend perceel; het ontbreken van of niet-afdoend zijn van het groenscherp; het sinds de start van de activiteiten niet navolgen van de bijzondere voorwaarden van de bouwvergunning voor de aanleg van het groenscherp; de geluidshinder door exploitatie buiten de vergunde exploitatie-uren;

Overwegende dat de afdeling Milieu-inspectie in 2011 twee schriftelijke klachten heeft ontvangen in verband met de visuele hinder; dat ten gevolge hiervan een aanmaning is gegeven voor het handhaven van de 3 meter stapelhoogte;

Overwegende dat in de BBT-studie van september 2007 gesteld wordt dat de stapelhoogte op het opslagterrein best beperkt wordt in de hoogte; dat gestapeld moet worden onder dusdanige storthoek dat het instorten van de stapel is uitgesloten;

Overwegende dat een adviesverlener van de afdeling Milieuvergunningen bij een plaatsbezoek op 5 januari 2012 vastgesteld heeft dat de stapelhoogte van het schroot achteraan op het terrein (inox) ruim 5 meter besloeg; dat het

gestapelde schroot aan de achterkant van buitenaf gezien boven de keermuur van 3,6 meter uittorende; dat er geen afvalstoffen buiten de perceelsgrenzen waren gevallen;

Overwegende dat de exploitant tijdens het plaatsbezoek meldt dat de langetermijnopslag van inox, ijzer en containers in de toekomst bij voorkeur gebeurt op de bijkomende exploitatie op de Singel, Gentse Zeehaven (Concessie Houtzagerij Meerlaen nv, Singel 17, 9000 Gent: 8447 m²); dat deze herlocalisatie ten vroegste eind 2015 zou plaatsvinden volgens het schrijven van 5 januari 2012 van de exploitant; dat daarom wordt gevraagd om ten minste tijdelijk (tot eind 2015) een afwijking van de stapelhoogte tot maximaal 5 meter toe te staan tot de langetermijnopslag effectief kan verhuizen naar de Singel;

Overwegende dat in de BBT-studie van september 2007 wordt gesteld dat visuele hinder kan worden bestreden door het aanleggen van een beplantingsstrook met hoog opstaande begroeiing (afgestemd op het landschap ter plaatse) of door het plaatsen van een schutting rond het opslagterrein; dat de technische haalbaarheid van een groenscherm alleen bewezen is als er voldoende fysieke ruimte is;

Overwegende dat in het besluit van de deputatie van Oost-Vlaanderen van 23 oktober 1997 onder artikel 3 wordt gesteld dat '19. In afwijking van art. 5.2.1.5 §5 van Vlarem II volstaat een groenscherm van 2m (breedte). Het groenscherm dient aangelegd te worden overeenkomstig de bepalingen van de bouwvergunning (CBS 02-20-1996).'; dat de bedoelde bouwvergunning stelt dat 'Ter integratie van het bedrijf in zijn omgeving dient rond de gebouwen een groenscherm aangelegd te worden over een breedte van min. 2m zoals aangeduid op het inplantingsplan. Dit dient te gebeuren in het eerste plantseizoen volgend op de ingebruikname van de nieuwbouw, gebruikmakend van streekeigen heesters en bosgoedplanten à rato van 1 plant/m², in combinatie met hoogstammige bomen. Deze aanplantingen zijn in stand te houden.';

Overwegende dat mag gesteld worden dat gelet op de aanleg van de keermuren op een solide fundering er onmogelijk plaats is voor het vereiste 2 meter brede groenscherm; dat waar aanwezig het groenscherm niet bestaat uit de in de bouwvergunning van 2 oktober 1996 gestelde streekeigen heesters, bosgoedplanten en hoogstammige bomen tenzij vooraan;

Overwegende dat een adviesverlener van de afdeling Milieuvergunningen bij een plaatsbezoek op 5 januari 2012 vastgesteld heeft dat het bedrijf aan de voorkant en beide zijkanten is omgeven door andere bedrijven zonder inkijk vanuit woongebied; dat het schroot aan deze zijden niet zichtbaar is vanaf de weg bij rondgang; dat aan de voorzijde streekeigen groen is aangelegd naast de parking; dat aan de zijde van het wegmarkeringsbedrijf Gaston De Groote het eigen groenscherm bestaat uit coniferen die de keermuur verbergen; dat aan de zijde van Eurodesign vanaf de straat tot de afspanning streekeigen groen en vanaf de afspanning tot de keermuur een groenscherm van coniferen staat; dat naast de keermuur een groenscherm van 1,5 meter breedte uit bladverliezend streekeigen groen staat aangelegd door Eurodesign;

Overwegende dat bij dit plaatsbezoek tevens vastgesteld is dat aan de achterzijde van het bedrijf de keermuur een hoogte heeft van 3,6 meter en het schroot een hoogte van meer dan 5 meter bereikt; dat het bedrijf aan deze zijde is begrensd door serres en een wegmarkeringsbedrijf, maar deze bedrijven geen

visuele afscherming bieden voor de woningen gelegen in de Salisburylaan wat betreft het gestapeld schroot aan de achterkant; dat de keermuur ter hoogte van het wegmarkeringsbedrijf een (eigen) groenscherm heeft bestaande uit coniferen waarbij alleen de keermuur wordt onttrokken aan het zicht; dat het door de exploitant naar voren geschoven groenscherm ter hoogte van de serres (kruidachtigen tot 1,2 meter hoogte naast de keermuur, een strook ongesnoeide coniferen naast de serres met een hoogte tot de nok van de serres, van elkaar gescheiden door een beek) nooit effectief kon geweest zijn als visuele afscherming; dat het schroot dus duidelijk zichtbaar is zowel van dichtbij als vanaf de Salisburylaan;

Overwegende dat de exploitant momenteel één rij haagbeuk (*Carpinus betulus*) met een hoogte van 3 meter laat aanplanten naast de keermuur aan de achterzijde; dat hiervoor een plantvoor is gemaakt; dat de exploitant een onderhandse overeenkomst heeft met de eigenaar van de serres om de strook tussen de beek en de serres te benutten voor de bijkomende aanleg van een groenscherm in streekeigen groen zodat het groenscherm de vereiste 2 meter breedte bereikt; dat tijdens het plaatsbezoek gebleken is dat hierop voorlopig geen bijkomende aanleg van streekeigen groen zou gebeuren maar dat men bij voorkeur de sparren zou laten staan die momenteel aanwezig zijn; dat de exploitant mondeling aangeeft indien dit alsnog gevraagd wordt dit in orde te zullen maken door ook hier streekeigen groen aan te planten;

Overwegende dat het groenscherm aan de achterkant, voorzien uit haagbeuk, tot 1 meter per jaar in de hoogte kan toenemen; dat haagbeuk een bladverliezende soort is maar wel een dicht vertakkingspatroon heeft en onder de gestelde omstandigheden (naast gracht, voldoende groeisnelheid) een makkelijke groeier is in tegenstelling tot beukhaag (bladhoudend, tragere groeisnelheid, vochtgevoelig); dat dit groenscherm ten vroegste over twee jaar een hoogte van 5 meter kan bereiken waardoor de visuele hinder efficiënt zou kunnen worden bestreden; dat de exploitant zinnens is een jaar later de langetermijnopslag te verhuizen naar de Singel waardoor de stapelhoogte niet meer zou oplopen tot 5 meter;

Overwegende dat het tot eind 2015 toestaan van de afwijking onder de gestelde omstandigheden de visuele hinder grotendeels blijft bestaan; dat dit onaanvaardbaar is;

(...)"

IV. Regelmatigheid van de rechtspleging

4. De verzoekende partij merkt op dat blijkens de memorie van antwoord de Vlaamse minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, wiens kabinet is gevestigd te 1000 Brussel, Koning Albert II-laan 20, bus 1, optreedt voor de Vlaamse regering. Nochtans is de enige in de voorliggende zaak bevoegde minister de Vlaamse minister van Leefmilieu, Natuur en Cultuur, wiens kabinet is gevestigd te 1000 Brussel, Koolstraat 35, bus 5.

Nu een "onbestaande minister" zou optreden voor de verwerende partij, vraagt de verzoekende partij om de memorie van antwoord uit de debatten te weren.

Beoordeling

5. Zoals de verzoekende partij zelf aangeeft, is het Vlaamse Gewest de verwerende partij in de onderhavige zaak. De memorie van antwoord vermeldt op de titelpagina dat ze is opgesteld "voor het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de Vlaamse regering". Bij de memorie van antwoord is het administratief dossier gevoegd. Dat tevens op de titelpagina wordt vermeld dat voor de Vlaamse regering optreedt "de Vlaamse minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur" - wat de titel was van de minister bevoegd voor Leefmilieu in de vorige Vlaamse regering - is kennelijk een louter materiële vergissing. Het adres van wat de verzoekende partij "een onbestaande minister" noemt, is haar overigens niet onbekend : ze heeft haar nota aan de Gewestelijke Milieuvergunningscommissie naar dat adres verzonden. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat haar rechten geschonden zijn. De memorie van antwoord wordt niet uit de debatten geweerd.

V. Onderzoek van het enig middel

Standpunt van de partijen

6. In een enig middel voert de verzoekende partij "een dwaling omtrent de feiten" aan, alsook de schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 17 van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning en van artikel 45, § 4bis, van het besluit van de Vlaamse regering van 6 februari 1991 houdende vaststelling van het Vlaams

reglement betreffende de milieuvergunning (hierna : Vlarem I), in combinatie met artikel 30, § 1, 5°, van Vlarem I.

De verzoekende partij meent dat de motieven van het bestreden besluit niet draagkrachtig zijn, nu deze, enerzijds, aantonen dat zij wel degelijk kan exploiteren zonder onaanvaardbare hinder en, anderzijds, onjuist of niet afdoende zijn.

In dat verband verwijst zij naar het motief inzake het plaatsbezoek van 5 januari 2012, waaruit zij afleidt dat de exploitatie "zeer proper" gebeurt, zonder enig gevaar op het vallen van afvalstoffen buiten de perceelsgrenzen, omdat er slechts sporadisch en veeleer centraal op het terrein tot vijf meter hoog wordt gestapeld, hetgeen ook moeilijk zichtbaar is vanaf de omliggende woningen.

Daarnaast wijst zij op de in het bestreden besluit aangehaalde Beste Beschikbare Technieken (hierna : BBT)-studie van september 2007, waaraan volgens haar wel degelijk wordt voldaan, nu uit deze studie blijkt dat de beperking van de visuele hinder eveneens kan worden bereikt door een schutting, terwijl te dezen een keermuur aanwezig is van minstens 3,6 meter hoogte die desgevallend met extra stapelblokken kan worden verhoogd tot vijf meter, en bovendien voldoende ruimte voorhanden is voor de oprichting van een twee meter breed groenscherm, aangezien daartoe gebruik mag worden gemaakt van extra ruimte op een aanpalende strook net naast de keermuur, onverminderd de bestaande coniferen en de hoogstammige haagbeuk die tijdens het plaatsbezoek in aanplanting was.

Voorts stelt de verzoekende partij dat, in tegenstelling tot wat gesteld is in het bestreden besluit, wel degelijk sprake is van een effectieve visuele afscherming van de exploitatie. Met name zou in het bestreden besluit geen rekening worden gehouden met de combinatie van maatregelen, bestaande uit de keermuur van 3,6 meter hoogte, de aangeplante haagbeuk die reeds ruim vier meter

hoog is, een dubbele rij coniferen van eveneens vier tot vijf meter hoog, het nog aan te planten groenscherp van twee meter breed, de mogelijke verhoging van de keermuur met extra blokken tot vijf meter hoog en de zeer zorgvuldig uitgekozen hoogstammige beplanting voor het groenscherp en de haagbeukrij, waarvan de hoogte bij aanplanting al circa vier meter zou zijn.

De verzoekende partij wijst erop dat in het bestreden besluit wordt uitgegaan van een rij haagbeuk van drie meter hoog, terwijl deze bij aanplanting reeds vier meter hoog was, dat in voormeld besluit wordt gesuggereerd dat de verzoekende partij zou opteren voor het behoud van de bestaande hoge coniferen in plaats van een groenscherp, terwijl het in werkelijkheid haar bedoeling is om de coniferen te laten staan en bijkomend een extra groenscherp van twee meter breed aan te leggen, en dat in het bestreden besluit wordt aangenomen dat de rij haagbeuk pas over twee jaar een hoogte van vijf meter zal bereiken, terwijl de nauwkeurig geselecteerde bomen bij aanplanting reeds vier meter hoog waren en de rij haagbeuk in zeer optimale omstandigheden kan groeien, net naast een beek en met overvloed aan zonlicht.

De verzoekende partij zet ook uiteen dat in het bestreden besluit evenmin rekening wordt gehouden met het gegeven dat de aangevraagde afwijking van de stapelhoogte enkel nodig is om piekmomenten op te vangen en de verzoekende partij op het punt staat om een milieuvergunning te verkrijgen voor de start van haar herlocalisatie in Gent-Zeehaven. Met name zou hieruit blijken dat de herlocalisatie sneller kan worden gerealiseerd dan aanvankelijk gedacht, reden waarom de werkelijke stapelhoogte op het terrein geen volle vijf meter zal bedragen. De verzoekende partij merkt nog op dat indien men visuele hinder vreesde bij een stapelhoogte tot vijf meter omdat het groenscherp nog niet voldoende hoog zou zijn en dit de enige reden was om de gevraagde afwijking te weigeren, de overheid dit had kunnen opvangen door het opleggen van de bijzondere voorwaarde dat voorlopig niet hoger mag worden gestapeld dan de hoogte van het groenscherp.

Ten slotte argumenteert de verzoekende partij dat uit het bestreden besluit niet blijkt waarom onaanvaardbare hinder zou bestaan voor de omwonenden, in het bijzonder nu een mogelijk verschil in hoogte tussen het groenscherm van circa 4,5 meter en de maximale stapelhoogte van vijf meter op een afstand van minstens 70 meter nauwelijks waarneembaar is. Dit wordt volgens haar bevestigd door de vaststelling dat tot op heden geen enkele officiële klacht is geformuleerd door omwonenden.

7. De verwerende partij antwoordt dat in de motivering van het bestreden besluit uitvoerig wordt aangetoond dat de visuele hinder minstens tot eind 2015 zal blijven bestaan en onaanvaardbaar is.

Het feit dat slechts sporadisch tot vijf meter hoogte zou worden gestapeld, doet volgens de verwerende partij hieraan geen afbreuk. Zij stelt dat reeds het enkele feit dat de verzoekende partij een afwijking vraagt, aantoont dat zij in de toekomst de stapelhoogte wenst te verhogen, wat aanleiding zal geven tot visuele hinder, hetgeen reeds het geval bleek te zijn tijdens het plaatsbezoek van de vertegenwoordiger van de afdeling Milieuvergunningen op 5 januari 2012.

De verwerende partij meent dat te dezen niet is voldaan aan de in september 2007 vastgelegde BBT ter beperking van visuele hinder door schrootverwerking en sloperij, aangezien de verzoekende partij de stapelhoogte nog wenst te vermeerderen en de aanplanting van een drie meter hoge haagbeuk niet voldoende is om een opslag van vijf meter hoog aan het zicht te onttrekken.

Voorts stelt zij dat de verzoekende partij met geen enkel stuk aantoont dat op heden reeds een haagbeuk van vier meter hoogte aanwezig zou zijn, noch dat die haagbeuk eerder dan pas binnen twee jaar een hoogte van vijf meter zal bereiken. De hypothese in het bestreden besluit dat het groenscherm tot één meter per jaar in hoogte kan toenemen, acht de verwerende partij de meest aanvaardbare.

Wat de onaanvaardbare hinder voor de omwonenden van de inrichting betreft, verwijst de verwerende partij naar de twee schriftelijke klachten die de afdeling Milieu-inspectie in 2011 heeft ontvangen in verband met visuele hinder en de aanmaning die werd gegeven voor het handhaven van de stapelhoogte van drie meter. De verwerende partij meent dat de verzoekende partij niet kan ontkennen dat de visuele hinder, veroorzaakt door de opslag van inox, onaanvaardbaar is.

8. De tussenkomenende partij betwist dat slechts sporadisch tot vijf meter hoog zou worden gestapeld, aangezien bij verscheidene plaatsbezoeken door de afdeling Milieu-inspectie werd vastgesteld dat de opgelegde stapelhoogte van drie meter, en zelfs de gevraagde stapelhoogte van vijf meter, wordt overschreden.

Daarnaast stelt zij dat de verzoekende partij geenszins aantoonde dat is voldaan aan de BBT, aangezien de BBT-studie van september 2007 bepaalt dat de stapelhoogte op het terrein best wordt beperkt en er gestapeld moet worden onder een dusdanige storthoek dat het instorten van de stapel is uitgesloten, terwijl de verzoekende partij te dezen vraagt om de stapelhoogte in afwijking van de geldende reglementering te verhogen. Bovendien wordt volgens de tussenkomenende partij ook de BBT met betrekking tot de begroeiing/schutting miskend, aangezien noch een keermuur van 3,6 meter hoog, noch een haagbeuk van drie dan wel vier meter hoog een visuele afscherming kan bieden bij een stapelhoogte van vijf meter, het schroot duidelijk waarneembaar is vanuit de woonwijk, ondanks de aanwezige coniferen, die enkel de keermuur aan het zicht onttrekken en de verzoekende partij intussen ruim veertien jaar nalaat om de haar opgelegde stedenbouwkundige vergunningsvoorwaarde van de aanleg van een groenscherm na te leven, zodat het ongeloofwaardig is dat zij dit naar aanleiding van de huidige vergunningsprocedure wel zou doen.

Ten slotte merkt de tussenkomenende partij op dat de omwonenden van de inrichting dagelijks visuele hinder ondervinden door in een woonwijk op

een hoop oud schroot te moeten kijken, alsook onaanvaardbare geluidshinder, veroorzaakt door de dagelijkse verplaatsing van schroot tot 19.30 uur.

9. De verzoekende partij repliceert dat uit twee stukken blijkt dat de haagbeuk ruim boven de keermuur van 3,6 meter hoog uitsteekt. Daarnaast wijst zij erop dat nog geen enkele stapel is ingestort en dat mits eventuele aanpassing van de storthoek, niets verhindert om op een veilige manier te stapelen tot vijf meter hoogte. Voorts zet zij uiteen dat reeds vanaf het begin van de exploitatie een groenscherm aanwezig is rondom de inrichting, behalve op één punt, waar echter een rij coniferen staat op het aanpalend perceel en waar het de bedoeling is om bijkomend een groenscherm aan te leggen, naast de reeds bestaande coniferen.

10. In haar laatste memorie benadrukt de verzoekende partij dat alle noodzakelijke maatregelen om de gevraagde afwijking van de stapelhoogte toe te laten reeds daadwerkelijk waren genomen op het ogenblik van het bestreden besluit, zodat geen bijkomende wijziging van de milieuvergunning is vereist om die afwijking uitvoerbaar te maken. Daarnaast stelt zij dat de noodzaak van een stedenbouwkundige vergunning geen weigeringsgrond kan vormen voor de gevraagde afwijking van de stapelhoogte, aangezien tengevolge van de koppeling van de stedenbouwkundige aan de milieuvergunning louter de uitvoering van die afwijking zou worden geschorst totdat de stedenbouwkundige vergunning zou zijn verleend.

Beoordeling

11. Artikel 5.2.2.7.2, § 3, van Vlarem II luidt als volgt :

"De stapelhoogte mag, tenzij anders bepaald in de milieuvergunning, niet meer dan 3m bedragen. Grote opslaghoeveelheden en lange opslagtijden worden vermeden. Daartoe worden alle opgeslagen materialen regelmatig afgevoerd".

Het betreft een sectorale milieuvoorwaarde, die in beginsel specifiek geldt voor alle inrichtingen voor het opslaan en behandelen van schroot. Artikel 5.2.2.7.2 van Vlarem II bevat in zijn verschillende paragrafen voorwaarden voor de uitbating, en deze zijn gericht op de veiligheid van de opslag en behandeling en op het beperken van de hoeveelheid schroot die wordt opgeslagen in afwachting van nuttige toepassing of verwijdering, niet op het voorkomen van visuele hinder. Dat wordt op algemene wijze geregeld, voor alle inrichtingen voor de verwerking van afvalstoffen, in artikel 5.2.1.5, § 5, van Vlarem II.

Artikel 30bis, § 1, eerste lid, van Vlarem I bepaalt als volgt :

"Een vergunning kan worden verleend wanneer deze voorwaarden bevat welke garanderen dat de inrichting voldoet aan de eisen die door dit reglement en titel II van het VLAREM zijn gesteld. De vergunning wordt geweigerd wanneer dat niet het geval is".

De beoordeling of de visuele hinder binnen aanvaardbare perken kan blijven middels de door de exploitant voorgestelde maatregelen, hoort tot de discretionaire bevoegdheid van het bestuur. De Raad van State kan bijgevolg enkel nagaan of die beoordeling op een correcte feitenvinding berust en of ze niet kennelijk onredelijk is.

Dat bij een plaatsbezoek is vastgesteld dat er geen schroot buiten de perceelsgrenzen was gevallen, is irrelevant voor de beoordeling van de visuele hinder. Dat er in een BBT-studie op algemene wijze sprake is van de mogelijkheden om visuele hinder binnen aanvaardbare perken te houden, toont ook niet aan dat het te dezen bestreden besluit op verkeerde feiten stoelt of kennelijk onredelijk is. Het is evenmin kennelijk onredelijk dat de verwerende partij niet nu reeds een afwijking toestaat die pas in werking zal treden als voldaan zal zijn aan bepaalde feitelijke omstandigheden.

Waar de verzoekende partij stelt dat er ook nu reeds geen sprake is van onaanvaardbare visuele hinder, lijkt er geen reden te bestaan om de

beoordeling door de verwerende partij als kennelijk onredelijk te beschouwen. Het bestreden besluit stelt immers uitdrukkelijk dat de zichtbaarheid van het schroot vanuit een aantal nabije woningen, waarvan de dichtste zich op ongeveer 75 meter bevindt, als onaanvaardbare visuele hinder wordt beschouwd. Dat de exploitant het niet eens is met die beoordeling, betekent op zich ook niet dat er geen afdoende motivering zou zijn gegeven.

De feitelijke onjuistheden die volgens de exploitant in de motivering zijn terug te vinden, zijn niet van aard dat ze de beoordeling van de visuele hinder in de huidige situatie kennelijk onredelijk maken, noch maken ze het kennelijk onredelijk dat de verwerende partij niet nu reeds een afwijking heeft verleend die pas in werking zou treden als alle noodzakelijke werken zijn gerealiseerd en pas uitvoerbaar zou worden nadat een bijkomende wijziging van de milieuvergunning zou zijn gevraagd en toegestaan, en er een aanvraag tot stedenbouwkundige vergunning zou zijn ingediend, en deze vergunning ook zou zijn verleend.

Het enig middel is ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

De tussenkomen partij wordt verwezen in de kosten van de tussenkomst, begroot op 125 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van zeventien september tweeduizend dertien, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Luc Hellin,	kamervoorzitter,
Eric Brewaeys,	staatsraad,
Peter Sourbron,	staatsraad,
bijgestaan door	
Elisabeth Impens,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Elisabeth Impens

Luc Hellin